Šilalės rajono Gulbių kaime ir Tauragės rajono Žygaičių kaime užrašyti linksmieji dialogai ir žaismingi situaciniai pasakymai.

Surinko ir sklaidai parengė Regina Bliūdžiuvienė. Viešinant tekstą kalba,, rašyba nekoreguota

1. – Ačiu.
– Pasidiek unt pakrāčiu.
2. – Ačiu.
– Pabučiūk pečiu.
3. – Lābas.
– Ēk pri bābas.
4. – Lāba diena.
– Su vištiena.
5. – Lāba dīna.
– Buoba vīna.
6. – Kas?
– Kas kas, tas i les.
7. – Ēk šėkti.
– A tu atēsi pasitėkti?
8. – Nanuoru.
– Na diel nuora, ali diel sveikatas.
9. – A rūp?
– Jie krūpā – srūbk. Vuo jie naskani, drōskas isidiek.
10. – Kas sāki?
– Išspruogtāki.
11. – Kas sāki?
– Višta rudāki.
12. – Vėsa gera (t.y. viso gero).
– Iš puo kēra.
13. – Parnešk pīraga (t.y.lauktuvių).
– Jie pakibs puo naga, parnešu.
14. – Kāp smėrd.
– Smarvi na karvi, nanudors.
15. – Mīgs (arba tinginys) jam (ima).
– Nēk, nagraži pavardie.
16. – Tāp drōnse vīna ēni ī mėška, a nabijē vėlka susitėkti?
– Vīns vilks napavėlks, pėnki šeši nasutėlps.
17. – Diedi, juk čia aš.
– Diedi na diedi – lėpk iš grūšis.
18. Tas diedi na vīna nuriedi.
19. Kuo siunti? A dviestīnuoji junti?
20. Ēk ī Šikōčiu dauba pastarnuoku rauti.
21. Nuosis pasiklausk, ākis paruodīs (kai ko nors ieško ir neranda).
22. Kucī jūdasis baltuoji (kai gautą įsakymą vaikas persako kitam, o ne pats vykdo).

23. A vīna kaula esi, ka nasusėrīti?
24. A pėlvi kaula turi, ka nasusėlinki?
25. Šuori, kap sau nuori.
26. Valgīk (jiesk) su dūna, napamėsi kūna.
27. Imk miesuos. Dūnas i ubagās ėdams gausi.
28. Jie nuori miesuos, ėk pri vėlka.
29. Puondīvati, puondīvati, miečiuok savūsius, na munūsius – guodžiama pargriuvusį vaiką.
30. A kiauli žindā, ka tuoks mōrzins (arba: murins)?
31. Pataike (patruopījė) unt patīs papijuojima – atėjai per patį valgymą, kai visi prie valgio palinkę.
32.–Sieskis, stats da pamalūsi.
– Aš teisībis navaliuoju pasakuoti, kōn čia bamalūsi.
33. – Kā?
– A vākar šikā?
– Šikau i tau palikau.
34. – Vakar tavis īškuoji.
– Kas?
– Žvėrblis puo karvāšūdi (taip erzinasi vaikai).
35. – Kāp aš tau atsidiekavuosu?
– Geruo vītuo apšnekiesi.
36. –Velni, a turi dūši?
– Umhu.
Taip monologu pašiepiamas žmogus, kuris užuot atsakęs „taip“ arba „ne“ tik neaiškiai sumurma.
37. – Bapėgu mažam žmuogū, darbā pagal žemi. Narėk dasirīsti.
– Najė, tik kėnsus su sobini daužīti.
38. – Reikiejė gerā ībraukti ī kišeni, kitāp būtu šnekiejis.
– Iš kor tū braukamūju pajimsu?
39.– A tuoli vākars?
– Su ronka nadasīksi.
40. –Māma, i muni veskis. (prašosi eiti kartu)
– Vesūs. A šniūrōka turi?
41. –Tūjau līs.
– Jie līns, gaus par nuosi (žodžių žaismas lyti ir lįsti).
42. –Kur ėni?
– Ī Šikōčiu dauba pastarnuok rauti.
43. – Kōr ėni?
– Gvalta unt trijū dīnū šaukti.
44. – Užteks.
– Šunī užteks, vuo žmuogų kīk rėk.
45.– Dūna atšuoka.
– Gerā ka atšuoka, vuo naprašuoka. (žodžių žaismas: atšokti – kai duonos pluta atsiknoja nuo minkštimo; atšokti – atbėgti, ateiti).
46. – Naturu čiesa.

– Aš turu du, galiu vīna paskuolīti.
47. – Tinginī, tinginī, te kiaušėni.
– A nūlupts?
– Ne.
– Mesk par tuora.
48. I tu kap žīds. Žiūr ī sauli i klaus: „Ui, ar aukštā sauli, a tuoli vakars?“
49. Poikē, poikē. Jūksės zōikē – gražiai, puikiai padarei ar pasipuošei; taikoma vaikams.
50. Pabučiūk kur šnypšt i kukū i agurkā maskatū – sako, kai supyksta ir pritrūksta žodžių.
51. Pabučiūk kor nasutenk – sakoma kaip 49 Nr.
52. – Paskutiniū paršēliū paps pri sōbinis (sakoma, kai kas nors, dažniausiai vaikas, prie stalo ateina paskutinis, reiškia, kad jam liko prastesnė vieta).
– Ali pīns saldēsnis (taip kas nors paguodžia, o jei žodis buvo taikomas suaugusiam, jis pats atsako).
53. – Mama, nuoru valgīti.
– I tu kap gaidīs: paršuoka par tuora i viel les. Juk kon tik nu stāla, i viel grumbās.
Arba: Bene vīna gruoba esi kap vėlks. Nasenē valgē i jau išalkā.
54. Sieskēs. Taupyk (arba: čiedīk) kuojis senatvē (taip senesnį žmogų kviečiama atsisėsti).
55. Sieskēs. Taupyk kuojis žanatvē. Prisistuoviesi kap vinčiavuos.
56. – Mama, muni vaikē kībin.
– Vuo kon dāra?
– Su kumelšūdēs miečiuo.
57. – Vakā, rui. Pri stāla kap bažnīčiuo (reiškia, tokia rimtis, tyla, susikaupimas turi būti).
– Vuo kāp bažnīčiuo?
– Kap dungū.
– Vuo kāp dungū?
– Vuo dungū kap unt žemis. Juk puoterius kalbat.
– Ta kam tas dōngus? Būkem unt žemis.
– A nanutilsit, paršelē. Jieskit, kōn puo nuosis tōrat.
58. Jei vaikinas nuskriaudė merginą ir paliko ją nėščią, o atsakomybės vengia, jo situaciją aptaria taip:
– Katras arklīs avižū najied.
– Tada jiedi, dabā tažvėngī.
59. – Kāp aš tau atsiruokūsu už tōn gēra?
– Dvari dīnuom atidėrbsi.
60. –Navaliuoju (t.y.nepajėgiu, negaliu).
–Na valiuok, vuo dėrbk (tai žodžių žaismas: valioti– pajėgti ir valioti– volioti, ritinėti).
61. – Napaslenku (tai yra, tingiu ką nors daryti).
– Naslink, pėlva pasirakštensi. Geriau ēk (tai žodžių žaismas: paslinkti – galėti, netingėti ir slinkti – šliaužti pilvu).
62. – Jau mona kuojis nabvėsas. Ēnu ir vėrstu kas bėški.
– Je, seniau sakydavuom: „Škac, paršuoksu“, vuo dabā: „Škac, apvėrsu“.
63. –Vajē, vajē.
– Vuo kuo ejē (taip atsiliepiama į atsidusimą, lyg paguodžiama, lyg pajuokaujama).
64. – Tėti, zirzink bėti – vaikas prašo tėvą pažaisti su juo: prikišus lūpas prie jo veiduko,

paprunkšti, lyg bitė zyztų.
65. – Nuoru valgīti.
– Jiesti na šėkti, gali pakintieti.
66. – Malūji.
– Aš malūju – savi vadūju, vuo ka tu vagi, kor dedi?
– Aš navagu.
– Vuo aš namalūju.
67. – Vakā vanagā, kor ī tieva pinigā?
– Luovuo puo puoduškas.
68. – Šīmet bolbis baisē mažas.
– I mažas kaulu natōr. Ka tik tuokiū būtū.
69. – Nieka mon nabsaki. Čiaupuos kap katie, pelenus prišėkusi.
– I kon basakīs, ka teisībi akis bada.
– Je je, dor kap su pėrštās.
70. – Senē babuvā užējusi. Ta kāp baštimūji?
– Kon tėn baštimūsi, ka smertis aplie sobini ūsta.
71. – Ons gers žmuogus.
– Je, je, pruo mīgtonti gali praēti (arba variantai: pruo mīgtonti gali par tris mieterius praēti; pruo mīgtonti su lazda gali praēti).
72. – Ve, kuoks gērs sūris pavīka.
– Nie kond, nie spėr. A ne?